

OKUMAK DERKEN ...

Selçuk PERİN
09.03.2001

Bazen sorular soruları getiriyor, cevaplar hep aranıyor. Bazen de hiç aranmıyor. Neden ? Bilemeyeceğim. Her nedense, içimde bir soru kalıyor hep ! Acaba bizler okumayı unuttuk mu?

Galiba unuttuk ! Gerçekten unuttuk ! Hepten rafa kaldırdık okuma zevkini ve okuma isteğini!...

Çocukluğumuzda bir tek radyo vardı. Orada da belli müzik programları, skeçler, tiyatro naklen yayınları, maçlar bizi ilgilendirirdi. Çocuklar sokaklarda oynarlar, evde ders çalışırlar, radyo dinlerler geriye kalan zamanlarında da okurlardı.

Öğretmenler okumayı ön plana çıkarırlar, okunan kitaplardan sorular sorulur, kompozisyonlar yazılırdı. Türkçe, her zamandan güzel bir halde dinlenir, okunurdu. O zamanlar bu günkü kadar tercüme edilmiş romanlar yoktu. Eskiler okunur, bulunamayanlar dinlenir, kitaplar ödünç alınır iade edilirdi. Divan edebiyatı, aruz vezni lise talebelerinin bildikleri konulardı.

Günlükler tutulur, arkadaşlar arasında okunur, sonra da okunmuş, edinilmiş bilgiler ile şakalar yapılırdı. Okumak bir zevk ti.

Okumak hâla bir zevk. Ama okuyan kim? Gazetelerde okunacak hiçbir şey kalmadı. Ama gazeteler günlük hayatımızın bir parçası. Yazılan yazıların Türkçe'si zayıf. Haberler karma karışık, tekrar dolu. Bu okumak için bir zevk değil. Bu okumak için bir eza. Okumaya yeltenenler için de bir ceza.

Televizyon, o zamanlar hafta da bir, Ankara ve İstanbul'da deneme yayınları ile İTÜ ve ATÜ den Perşembe günleri öğleden sonra 1 veya 2 saat deneme yayını olarak vardı. Nerede bugünkü 45 kanal. Sinema ve kitap vardı, bizim dikkatimizi isteyen. Bilgisayarı boş verdim, elektronik hesap makinası bile yoktu benim gençliğimde. Sinüs, Kosinüs hesaplarını elde yapardık, cebir problemlerinin neticesini kontrol edebileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onun için de okurduk, okurduk ve okurduk. Bizim kurtuluşumuz için başka hiçbir çözüm yoktu.

Artık çoğumuzun yaşı aldı gidiyor. Geriye dönüp baktığımızda da hep neşeli günlerimiz, hep güzel hatıralarımız var. Ama hepsini anabilmek ve hatırlayabilmek için de okuduk. Elimize ne geçerse okuduk. Defalarca okuduk. Klasikleri okuduk, komikleri okuduk, mecmuaları okuduk, dersimizi okuduk ama okuduk.

Ve bir şeyler öğrendik sanıyorum. Sanıyorum, çünkü oturup doğru dürüst konuşabiliyoruz, yazabiliyoruz. Bunu tek başımıza mı yaptık? Hayır annelerimiz, babalarımız ve öğretmenlerimiz vardı onlar bize yol gösterdiler. Bazılarımızın aileleri öğrenim görememiş olmanın eksikliği içersinde evlatlarının okuması için her şeylerini verdiler. Öğretmenler bize bir şeyler öğretebilmenin ateşi içersinde yandılar ve başardılar.

Şimdi de elimizde kalanlar hep hatıralar, anılar, anekdotlar. Ama yeni gençlerin önünde uzun bir yol var. Bu yol da ne bilgisayardan, ne televizyondan geçiyor. Okuyunuz.

